

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.230/2024/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2024. november 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2024. május 2. napján kihirdetett 10.B.115/2023/31. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott 2023. március 20. és 2024. április 1. napján őrizetben volt, továbbá 2024. április 2. napjától 2024. május 2. napjáig volt letartóztatásban.

A másodfokú eljárás során felmerült 34.926 (harmincnégyezer-kilencszázhuszonhat) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. május 2. napján kihirdetett 10.B.115/2023/31. számú ítéletével – megismételt eljárásban – Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) és testi sértés vétségében (Btk.164. § (1) bekezdés és (2) bekezdés), ezért őt – halmazati büntetésül – 2 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költségről.

[2] A kihirdetett ítéletet a tárgyaláson jelenlévő ügyész tudomásul vette, a vádlott felmentésért, míg védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

[3] A vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában az elsődleges, felmentésre irányuló fellebbezését azzal indokolta, hogy a jelen ügyben az elsőfokú bíróság lényegében a „terhelő bizonyítékok egyszerű túlsúlyának” következményeként állapította meg a vádlott felelősségét a terhére rótt bűncselekményben. Rámutatott arra, hogy a vádlott a megismételt eljárás során már tagadta a bűnösségét jogos védelmi helyzetre hivatkozva, azonban ezen körülményt az elsőfokú bíróság negligálta. A védő érvelése szerint tehát sérült a „kétséget kizáróság elve”, a tényállás legalább részben felderítetlen, tisztázatlan maradt. Mindezek alapján elsődlegesen a vádlott felmentését kérte az ítéltáblától. Másodlagos indítványa az ítélettel kiszabott büntetés enyhítésére irányult. Nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni a vádlott beismerő vallomását, megbánó nyilatkozatát, valamint a tetemes időmúlást. A védő álláspontja szerint a vádlottra kellő visszatartó erőt jelenthet egy tartamában enyhébb büntetés kiszabása is.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.472/2024/3. számú átiratában kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárást perrendszerűen folytatta le. Hatályon kívül helyezésre okot adó relatív, vagy feltétlen hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. Ugyanakkor a megállapított tényállást kis részben megalapozatlannak tartotta a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pontjában írtakra figyelemmel, amelyet azonban a tényállás kiegészítése, illetve helyesbítése útján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint a másodfokú eljárásban kiküszöbölhetőnek tartott. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a sértettek orvosi ellátására vonatkozó dokumentáció és az orvosszakértői vélemény alapján az ítéleti tényállás [12] bekezdés utolsó mondata utolsó fordulatának kiegészítését, a következő bekezdésének, valamint a [15] bekezdése utolsó mondatrészének pontosítását, továbbá a [18] bekezdése első és második mondatának kiegészítését indítványozta. Megjegyezte továbbá, hogy a tanú2 sértett által előterjesztett joghatályos magánindítvány előterjesztésének tényére, valamint annak időpontjára és tartalmára történő utalást nem a tényállásban, hanem az indokolásnak a vádra utalást tartalmazó részében indokolt feltüntetni. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett. Rámutatott arra, hogy a vádlott felmentésére csak eltérő tényállás megállapítása mellett lenne lehetőség, ez azonban a Be. 591. § (1) bekezdésére figyelemmel törvényben kizárt. Utalt arra is, hogy a megállapított tényállásból a bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményei jogi minősítése is törvényes. A bíróság helyes jogi indokolásához csatlakozva részletesen kifejtette a maga jogi álláspontját is. Ugyanakkor a két sértett sérülései vonatkozásában elkészült szakvéleményekben írtakat értelmezve a fellebbviteli főügyészség azt a következtetést vonta le, miszerint tanú1 sértett esetében a szakértő a potenciálisan életveszélyes sérülésként is értékelhető hasüreg és mellkasüreg megnyílásához elegendőnek tartotta a vádlott által a szúrások során alkalmazott közepesnél kisebb nagyságú erőt is. Emellett hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor az életveszélyes sérülés létrejöttének hiányában az életveszélyes állapot, mint következmény elmaradását a mentők időben megérkezésének, valamint a gyors és szakszerű orvosi ellátásnak tudta be, hiszen nem kellett életveszélyes állapotot elhárítaniuk, az lényegében a véletlen, valamint tanú2 tanú1 védelmében történő beavatkozásán múlt. Érvelt azzal is, hogy további súlyosító körülményként kell értékelni a tanú1-et ért bántalmazás kitartó, elszánt elkövetési módját is. Álláspontja szerint a vádlottal szemben halmazati büntetésül kiszabott végrehajtandó börtönbüntetés neme és mértéke is törvényes, kifejezetten méltányos, súlyosabb büntetés kiszabására a bíróságnak nem is volt lehetősége. Megjegyezte, hogy a büntetéskiszabás során irányadó középérték a vádlott esetében helyesen 6 év volt. A védelmi fellebbezésre reagálva érvelt azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama a speciális törvényi

minimumot nem haladja meg, a büntetés mértéke eltúlzottnak nem tekinthető, sőt az inkább enyhe, így annak további lényeges mérséklése nem lehet indokolt. Az elsőfokú ítélet további, járulékos rendelkezéseit is törvényesnek tartotta. Álláspontja szerint helyesen járt el a törvényszék, amikor a vádlottat nem kötelezte a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére. A leírtak alapján azt indítványozta, hogy másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát a tényállás fentebb leírtak szerinti kiegészítése, helyesbítése útján küszöbölje ki, az ítélet jogi indokolását és a büntetéskiszabási körülményeket egészítse ki, és az ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[5] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezésének irányát és annak indokolását változatlanul fenntartotta, így elsődlegesen a vádlott felmentésére, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[6] A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[7] A fellebbviteli bíróság előzményként megállapította, hogy a Pest Megyei Főügyészség az NF.897/2021/33-I. számú vádiratában Terhelt1 vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletével és könnyű testi sértés vétségével vádolta. A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. március 29. napján hozott 10.B.87/2022/25. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat] és testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1), (2) bekezdés]. Ezért őt a törvényszék – halmazati büntetésül – 2 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről. A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2023. november 9. napján hozott 3.Bf.156/2023/10. számú határozatával a törvényszék ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

[8] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárása során a perrendi szabályokat, a megismételt eljárásra vonatkozó speciális rendelkezéseket is megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék a Be. 633. § (2) bekezdésére figyelemmel az ügyet nyomban tárgyalásra tűzte, ahol törvényesen ismertette a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező és az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezett határozatát. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és a védő az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő

személyek – a vádlott, a kihallgatott tanúk – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt. A fellebbviteli főügyészség átiratában felhívott ítéletszerkesztési hiba nem tekinthető eljárási szabálysértésnek. A Kúria joggyakorlat-elemző csoportjának a határozatszerkesztés tárgykörben 2014. évben végzett elemzése megállapításairól szóló 2013.El.II.JGY.1.I-2. számú összefoglaló véleményében szereplő szerkesztési segédlet csupán ajánlást tesz, az ott írtaknak nincs kötelező ereje. Erre figyelemmel a fellebbviteli bíróság nem mellőzte a történeti tényállásból a tanú2 sértett által tett joghatályos magánindítvány előterjesztésének tényére, valamint annak időpontjára és tartalmára történő utalást.

[9] A perbíróság az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottat, aki tagadta bűncselekmény elkövetését. Az alapeljárásban a vádlott az előkészítő ülésen a váddal egyező beismerő vallomást tett, a hatályon kívül helyező végzés szerint azonban ez nem minősült beismerésnek, mert ugyan vád szerint ismerte el a bűncselekmények elkövetését és azt, hogy a sértetteket megszúrta, de hozzátette, hogy mindkét sértettel szemben ekkor már védekezett is. A megismételt eljárásban már a nyomozás során is előterjesztett érdemi védekezését tartotta fenn, amelynek lényege szerint tanú2 sértett hívta meg őt a lakásához, söröztek, ott volt tanú1 is, majd amikor hazaindult, tanú2 arra kérte, hogy vegyen neki drogot. Ezt megtagadta, és amikor már hazafelé ment az utcán a két sértett megtámadta. tanú2 kirúgta a lábát, és ahogy földre került, kiesett a zsebéből a rugóskése, amit felvett, és azzal hadonászva védekezett. Így keletkeztek a sértettek sérülései, akik az ő hadonászó mozdulataiba beleszaladtak. A kést útközben elhagyta. A lakásán is megtámadták a sértett hozzátartozói, vascsővel ütlegettek és rugdosva bántalmazták őt. A vádlott védekezésének ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék a tárgyaláson kihallgatta tanú2 és tanú1 sértetteket, valamint tanú3 tanút, tanú2 sértett élettársát. Ezen túlmenően a törvényszék ismertetéssel tette a bizonyítás anyagává az orvos-, a toxikológus- és a vegyészszakértői véleményeket, továbbá a releváns nyomozati iratokat, különösen a szemlejegyzőkönyv tartalmát.

[10] Az elsőfokú bíróság ítélete [28]-[60] bekezdésében ismertette, a [61]-[78] bekezdésében egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. A törvényszék meggyőző indokát adta annak, hogy a vádlott vallomásával szemben az ítéleti tényállást miért a következetes, lényegi pontokon egybehangzó tanúvallomásokra, valamint a bántalmazás módját illetően az azokat alátámasztó orvosszakértői véleményre alapította. Megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy a vádlott jogos védelemre való hivatkozását illetően osztja az elsőfokú bíróság ítéletének [65]-[71] bekezdésében írt indokolását. A vádlott állítását három tanú egybehangzó vallomása cáfolja, így tényként állapítható meg, hogy az első szűrés hátulról érte tanúlet, az előzmény nélküli volt, jogos védelmi helyzetre tehát nem hivatkozhat; tanú2 sérülései pedig akkor keletkeztek, amikor tanú1 védelmére kelt. A 4/2013. Büntető jogegységi határozat alapján helyesen elemezte a helyszínt az elsőfokú bíróság és jutott arra a következtetésre, hogy hiteltelen az a vádlotti előadás, mely szerint nyílt utcán, világosban támadták meg őt, és a sértettek rohantak bele a vádlott védekezésére saját maga elé tartott késbe. Ennek valóságát tanú1 sérülései és azok keletkezési mechanizmusára vonatkozó orvosszakértői vélemény kizárja. A perbíróság tehát helyes jogi okfejtéssel adott számot arról, hogy a jogos védelemre való hivatkozás az egyes sértettek vonatkozásában miért nem foghatott helyt. Kiemeli a fellebbviteli bíróság, hogy a helyszíni szemle jegyzőkönyv adatai is

a sértetti előadásokat támasztja alá, hiszen a rendőrök annak ellenére nem találtak más helyszínt, hogy a kést keresve átkutatták a környéket, és a szemlejegyzőkönyv adatai pedig azt igazolták, hogy a támadás tanú2 ingatlanának lépcsőjénél történt, hiszen a sértetteket ott látták el. Az elsőfokú bíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [10]-[22] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[11] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pontja alapján részben megalapozatlan, mert hiányos, a megállapított tényállás részben ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. A másodfokú bíróság ezért – a fellebbviteli főügyészség indítványával egyetértve – a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet történeti tényállásának [12] bekezdésének utolsó mondatát azzal egészíti ki az igazságügyi orvosszakértői vélemény és az ismertetett orvosi dokumentáció alapján, hogy „(...) a neki háttal álló tanú1 bal vállába szúrt.” A [13] bekezdés 2. mondatának végét akként helyesbíti, hogy „beszúrt a sértett bal lapockájába és a VII. csigolya baloldali nyúlványa mellett, a sértett hátába is.” A [15] bekezdésének utolsó mondatrészét akként helyesbíti, hogy „(...) valamint a VII. csigolya baloldali nyúlványa alatti (...)”, végül a [18] bekezdés utolsó mondatából mellőzi a „mentők időben megérkezésének, valamint a gyors és szakszerű orvosi ellátásnak” mondatrészt, és helyette azzal egészíti ki a mondatot, hogy „ezen következmény elmaradása a véletlennnek, illetve tanú2 közbelépésének köszönhető”. Ugyanakkor nem értett egyet a fellebbviteli bíróság a fellebbviteli főügyészség ítéleti tényállás [18] bekezdését érintő módosítási indítványával, amelynek értelmében a hasüreg vagy a mellüreg megnyílásához a vádlott által a szúrások során alkalmazott közepesnél kisebb erőbehatás is elegendő lett volna, hiszen ez a megállapítás nem szerepel az orvosszakértői véleményben, és annak nyelvtani értelmezéséből nem volna helyes ilyen következtetést levonni. Amennyiben az ügyészség ennek megállapítását szerette volna, indítványt kellett volna tennie az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson történő meghallgatására, azonban ilyen bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

[12] A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[13] A vádlott és a védő felmentést célzó fellebbezése nem alapos.

[14] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és a védő fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíró, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges

bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összehatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett.

[15] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és törvényesen minősítette a vádlott terhére rótt testi épség elleni bűncselekményeket. A fellebbviteli bíróság osztja a törvényszék ítéletének [79]-[87] bekezdésében kifejtett jogi indokolását, amely figyelemmel volt a 3/2013. Büntető jogegységi határozat szempontrendszerére. Kiemeli az ítéltábla, hogy az életveszélyt okozó testi sértés megállapíthatósága akkor adott, ha az életveszélyes sérülés esetén megindul az az okfolyamat, amely a halál bekövetkezéséhez is vezethet, azonban fennáll annak a lehetősége, hogy ebbe az okfolyamatba beavatkozva az életveszély megszűnjék, és ezzel a halál sikeresen elhárítható legyen. Az életveszély fennállása orvosi szakkérdés. Általában az életveszélyt okozó testi sértés kísérletét kell megállapítani, ha az eset összes körülményeiből arra lehet következtetni, hogy az elkövető szándéka – legalább eshetőlegesen – életveszélyes sérülés okozására irányult. Ennek feltétele pedig, hogy a bántalmazás olyan eszközzel, intenzitással és módon valósuljon meg, amely a közönséges élettapasztalat szerint is a ténylegesen okozottnál súlyosabb sérülés előidézésére vezet, és az ilyen eredmény kizárólag az elkövetőn kívül álló okok miatt marad el (a sértett védekezése, elhárítása, más személy közbeavatkozása).

[16] Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a vádlott végül tagadta a bűncselekmény elkövetését, így a szándékára az objektív, külső körülményekből kellett következtetni, ezek alapján pedig azt lehetett megállapítani, hogy Terhelt1 vádlott szándéka tanú1 sértett vonatkozásában eshetőlegesen kiterjedt súlyos, életveszélyes sérülések okozására is, mivel a támadott testtájak – a bordáiv, a nyak, a has – arra utalnak, hogy a vádlott abba belenyugodva szúrt hat alkalommal – egy alkalommal mintegy 6,5 cm mélyen – tanú1 sértett testébe, hogy súlyos, akár életveszélyes sérüléseket okozhat neki. Ugyancsak a bekövetkezettnél súlyosabb eredmény előidézésének szándékára lehet következtetni a sértett testének többszöri megszurásából, vagyis a vádlott részéről a kitartó, meglehetősen elszántságot mutató elkövetési módból. Itt jegyzendő meg, hogy e kitartó bántalmazással nem magától hagyott fel, hanem annak hatására, hogy tanú2 tanú1 védelmére kelt és szembefordulva a vádlottal, elkapta annak a kést tartó kezét, aki ezután vele dulakodva okozott a késével további sérüléseket neki. Bár az elkövetés eszköze nem került elő, de arról a vádlott és a tanúk is elmondták, hogy az egy rövidebb pengehosszúságú kés volt, ami köztudomásúan az élet kioltására, avagy életveszélyes sérülés előidézésére alkalmas eszköz.

[17] A vádlott azzal a magatartásával, hogy a nála lévő késsel közepesnél kisebb erővel felülről lefelé irányuló mozdulattal, a neki háttal álló tanú1 bal vállába szúrt, majd kétszer megszurta a sértett baloldalát, beleszurta a sértett bal lapockájába és a hátába, ezután a vele szembe forduló sértettet egyszer a hasán és a köldöke felett is megszurta, amellyel 8 napon belül gyógyuló sérüléseket okozott, de a hasüreg vagy a mellüreg megnyílása esetén már életveszélyes állapot alakulhatott volna ki, melynek elmaradása a véletlennek és tanú2 közbelépésének volt köszönhető, megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetnének a kísérletét.

Azzal a magatartásával pedig, hogy a tanú1 segítségére odalépő tanú2 kezét, majd dulakodás közben közepesnél kisebb erővel a sértett felkarját és mellkasát is megvágta, amellyel 8 napon belül gyógyuló sérüléseket okozott, megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése szerint minősülő könnyű testi sértés vétségét.

[18] A védőnek az enyhítésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[19] A Budapest Környéki Törvényszék ítélete [89]-[90] bekezdésében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető bűnösségi körülményeket. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint további súlyosító körülmény a kitartó, elszánt elkövetés.

[20] A Btk. 81. §-ában a halmazati büntetés számítására és arra figyelemmel, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó, a középérték jelen ügyben helyesen 6 év. A Be. 634. § (1) bekezdése – mely szerint, ha a vádlott terhére nem jelentettek be fellebbezést, a megismételt eljárásban nem lehet a hatályon kívül helyezett ítéletben kiszabott büntetésnél súlyosabb büntetést kiszabni – behatárolta a büntetés kiszabás mozgásterét. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett a törvényszék, amikor a hatályon kívül helyezett ítélettel egyezően, a vádlottal szemben 2 év börtönbüntetést szabott ki. A szabadságvesztés mértéke kifejezetten méltányos, tartama a törvényi minimumban került meghatározásra, eltúlzottnak nem tekinthető. Erre figyelemmel annak enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

[21] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kiszabott börtönbüntetés és a hozzá igazodó mértékben alkalmazott 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik ténylegesen a vádlott személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a vádlott esetében az így kiszabott fő- és mellékbüntetés szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt speciális és generális büntetési célokat egyaránt.

[22] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a Btk. 38. § és a (2) bekezdés a) pontja alapján törvényesen határozta meg.

[23] Ugyanakkor a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb, a bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései is törvényesek, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – helyes indokai alapján – helybenhagyta azzal, hogy az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó ítéleti rendelkezést az ügyiratok alapján pontosította.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárás során kirendelt védői díjként felmerült bűnügyi költségről a Be. 632. § (4) bekezdése alapján megállapította, hogy azt az állam viseli, és az elsőfokú ítélet bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezése alapjául is e jogszabályhelyet tekinti.

[25] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapul.

Budapest, 2024. november 29.

Dr. Mészáros László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette s.k.

bíró

Dr. Szabó Éva s.k.
előadó bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 10.B.115/2023/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.230/2024/6. számú végzése folytán 2024. november 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. november 29.

Dr. Mészáros László s.k.
a tanács elnöke